

Зігмундстор, який жителі міста вже давно називають Нойтор, це тунель, який у 17-у столітті розбили на міському пагорбі. Він з'єднує старе місто з районами півдня і захода. П'ятдесят метрів за Нойтором дорога розтинається на двоє, і праворуч простягається вздовж Мьонхенсберг трьома ніжними кривими, а на півдорозі між першим і другим поворотом стоїть будинок, який мені знайомий з самого дитинства. Батьки часто вели мене за руку повз нього, тому що ми жили в наступному поселенні, а цією вулицею йшли в центр, щоби сходити в кіно чи гостьовий будинок.

Будинок звели в 1896 році, а 98 років потому я переїхав у цю тиху місцину зі своєю дружиною і тоді ще маленькими дітьми у простору квартиру. До того ми жили в помешканні, в якому з часом стало занадто тісно, на гучній Аусфальштрассе на іншому боці міста. Будинок з жовтим, рясний на оздоблення ліпниною та орнаментом фасадом мав над високим партером два поверхи. Його збудував Якоб Цеконі, який походив з династії архітекторів та будівельників з Фріауля. Його батько Валентин у 1857 році переїхав з Гемона до Зальцбурга і управляв спілкою з багатьох мулярів, столярів, сантехніків у тому місті, зовнішній вигляд якого звели він сам, його син Якоб та його нещасний син Карл. Це було 200 будинків, які створили три покоління. Ми заощадили стільки грошей, скільки могли; і отримали таку ж в розтермінування від щедрої літньої пари митців, яку ми ще виплачували більше, ніж два десятиліття, аби могли жити в такій квартирі, де всім би вистачило місця: для дітей, для нас і важливих для нас речей, для мене, бо моє робоче місце було завжди вдома.

У квартири два поверхи, а за формою нагадує перевернутий корабель. Попередній власник розбудував горище будинку так, що воно звужується доверху, перекрите деревиною, а всередину через вікно, схоже на люк, потрапляє лиш небагато сонячного світла, що й створює відчуття перебування у "животі" корабля. Гляньмо на безхмарні ночі крізь верхній люк у небо - і побачимо, як на дні моря мерехтять зірки. На цьому поверсі розташувалися санвузол і дві кімнати середньої величини. На нижньому поверсі, де через високі вікна "зазирає" багато сонячних променів у світлі кімнати, у маленьку робочу кухню, у малесенький кабінет, ширина і довжина якого збігаються, і в величезне приміщення, яке, мабуть, об'єднали з їдальні та вітальні, і що перетворилось у своєрідний салон.

Якщо йти сходами, повз квартири п'яти інших жильців, до нашого найвищого, то можна зайти через двері із світло-коричневої, тонко лакованої деревини з безліччю вм'ятин, порізів та пошарпаних місць. Передпокій невеликий, але широкий і побудований кутом, тому там не було ані достатньо місця, ані гардеробної, а своєю дивною пропорцією він був водночас немов ампутованим і набряклим. Насправді свою сьогоднішню форму він отримав задовго до нашого переїзду. Спочатку, очевидно, зменшили розміри великої кухні, наступного разу гарний вхід забрали, а на його місці побудували кабінет, в якому колись, можливо, жила покоївка, що дозволило відвідувачам скласти враження, що вони зайшли або в занадто велике, або в занадто маленьке приміщення. Ви не знаєте напевне, змогли б тут озирнутися і вгледіти щось цікаве чи цей проміжний світ там був лише для того, щоб зняти пальто і за кілька кроків перейти від великого світу до нашого.

У квартирі є щось екстравертне й інтровертне; у першій кімнаті інтровертність відчутно більше, ніж в інших кімнатах, що поєднані з якоюсь віддаленістю, саме там,

де зачиняються двері до зовнішнього світу. Наші давно дорослі діти починають, коли відвідують нас, вдихати при вході різне, наче просто в передпокої вони можуть упізнати за запахом саме той, що нагадує і ще довго нагадуватиме пов'язаний з дитячою квартирою, який матиме лише єдина на всьому світі квартира.

Із залу ліворуч можна потрапити на кухню, прямо попереду двері, виточені мовби з масивної білої суцільної дошки, за яким лежить кубічної форми кабінет. З правого боку стоїть круглий стіл, що не пасує сюди за стилістикою, і за яким власне й починається квартира. Тут розташована та кімната, яка майже така ж велика, як і всі разом взяті, і в якій стоїть наша велика бібліотека, довгий обідній стіл, багато наших фотографій та релігійна атрибутика. Масивні дерев'яні сходи наверх ведуть прямо в темне "черев" корабля. У п'ятницю я кинув там якір, думаючи про прийдешні пригоди, і направився на верхній поверх.